

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 4 września 2006 roku, odmawiająca uwzględnienia wniosku o udostępnienie danych osobowych.

Warszawa, dnia 4 września 2006 roku

GI-DEC-DS-343/06

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 29 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego ze skargi Pani X, dotyczącej odmowy udostępnienia przez Spółkę A, oraz przez Spółkę S informacji dotyczących wysokości wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez jej męża Pana Y oraz dokonywanych przez ww. pracodawców potrąceń ze wskazanego wynagrodzenia,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie:

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani X, zwanej dalej również Skarżącą, na odmowę udzielenia przez Spółkę A, oraz przez Spółkę S informacji dotyczących wysokości wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez Pana Y, męża Skarżącej, oraz dokonywanych przez ww. podmioty potrąceń ze wskazanego wynagrodzenia. W ocenie Skarżącej odmowa udzielenia jej wskazanych informacji była sprzeczna z ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwaną dalej także ustawą. Swoje żądanie Skarżąca wywodziła z prawa jakie otrzymała na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego, mocą którego „nakazano aby wynagrodzenie za pracę i wszelkie inne należności mające swoje źródło w stosunku pracy, przypadające Panu Y (...) były w 85% (osiemdziesięciu pięciu procentach)

wypłacane do rąk jego żony Pani X (...)). Skarżąca podniosła w swojej skardze, iż „nigdy nie otrzymałam od zakładów pracy męża listy płac, wysokości potrąceń, nie wiedziałam czy przekazywane do banku kwoty są prawidłowe.” Ponadto zaznaczyła, iż „wyrok sądowy jest do tego wystarczającą podstawą. Jeżeli nie mam prawa do uzyskania takich informacji oznacza to, że wyrok sądowy nie był i nie jest w pełni respektowany.”

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, Sąd Rejonowy wydał postanowienie nakazujące, aby wynagrodzenie za pracę i wszystkie inne należności mające swoje źródło w stosunku pracy przypadające Panu Y były w 85% (osiemdziesięciu pięciu procentach) wypłacane do rąk jego żony Pani X. Powołując się na powyższe postanowienie sądu, Pani X wystąpiła do Spółki A oraz Spółki S z wnioskami o udostępnienie jej listy płac męża Pana Y za określony okres wraz z potrąceniami z tego wynagrodzenia oraz wykazem otrzymanych za ten okres premii, nagród z zysku i wysokości innych należności, w celu wykorzystania wnioskowanych danych, aby skierować sprawę na drogę sądową (kopie wniosków w aktach sprawy). W związku z odmową przez Spółkę A oraz Spółkę S udzielenia żądanych informacji, z powodu niewystarczającego umotywowania swych żądań (kopia pism w aktach sprawy), Skarżąca wniosła skargę na działania ww. podmiotów.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Wskazać przede wszystkim należy, że zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w przypadku udostępniania danych osobowych w celach innych niż włączenie do zbioru administrator danych udostępnia posiadane w zbiorze dane osobom lub podmiotom uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa. W przedmiotowej sprawie w posiadaniu danych Pana Y są Spółka A oraz Spółka S, które to podmioty jako administratorzy danych zobligowane zostały na podstawie powołanego przepisu do udostępnienia danych osobowych osobom legitymującym się przepisem prawa do ich pozyskania. Pani X nie można uznać za osobą uprawnioną do otrzymania wnioskowanych danych na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy, gdyż przepisy prawa nie przewidują uprawnienia dla osoby na rzecz której wydano postanowienie nakazujące wypłatę wynagrodzenia za pracę lub innych należności przypadających jednemu z małżonków do rąk drugiego z małżonków do występowania do pracodawców o wydanie dokumentacji dotyczącej dokonywanych potrąceń.

W związku z powyższym żądanie Skarżącej należy ocenić w kontekście art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z jego brzmieniem, dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą. W świetle powołanego przepisu, przesłankami których zaistnienie jest niezbędne do uzyskania danych są: a) złożenie wniosku przez podmiot nieuprawniony do otrzymania danych osobowych na mocy przepisów prawa, b) wiarygodne uzasadnienie potrzeby posiadania danych osobowych, oraz c) nienaruszenie wskutek udostępnienia danych praw i wolności osób, których dane dotyczą. Ostatni warunek jest szczególnie istotny, gdyż w przypadku zaistnienia tej sytuacji, administrator danych jest zobowiązany do odmowy udostępniania danych osobowych. Ponadto zgodnie z art. 30 ust. 4 ustawy, administrator danych odmawia udostępnienia danych osobowych ze zbioru danych podmiotom i osobom innym niż wymienione w art. 29 ust. 1, jeżeli spowodowałoby to istotne naruszenie dóbr osobistych osób, których dane dotyczą, lub innych osób.

Udostępnienie danych osobowych ze zbioru na wniosek podmiotu, który nie jest uprawniony do ich uzyskania na podstawie przepisów prawa ma zatem charakter fakultatywny w tym sensie, iż to administratorzy danych, którymi w niniejszej sprawie są Spółka A oraz Spółka S, dokonują oceny, czy podmiot wnoszący o udostępnienie danych w sposób wiarygodny uzasadnił potrzebę posiadania tych danych, zaś ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą a także, czy nie zachodzą przesłanki odmowy udostępnienia danych wymienione w art. 30 ustawy o ochronie danych osobowych. W literaturze podkreśla się, że „zarówno udowodnienie, jak i uprawdopodobnienie potrzeby posiadania danych osobowych nie zobowiązują administratora danych do ich udostępnienia” (w: *Ustawa o ochronie danych osobowych. Komentarz. Wzory pism i przepisów*, A. Drozd, Lexis Nexis, Warszawa 2005, s.186). Ocena leży zatem w gestii administratora danych, przy czym ustawodawca upoważnił Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do kontroli zasadności udostępnienia bądź odmowy udostępnienia danych osobowych ze zbioru.

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych Skarżąca nie wykazała istotnej przesłanki udostępnienia danych osobowych, uregulowanej w art. 29 ust. 2 ustawy, a mianowicie nie uzasadniła wiarygodnie potrzeby posiadania przedmiotowych danych osobowych. Wskazała wprawdzie, iż dane te są jej niezbędne celem sprawdzenia przyczyn „różnych nieprawidłowości” naliczania kwot wypłacanych jej przez pracodawców

męża, ale nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących skąd posiada wiedzę na temat nieprawidłowości w potrąceniach należnej jej części wynagrodzenia i we wszystkich innych należnościach potrąceń, których dokonywałyby Spółka A oraz Spółka S. Jednocześnie z wyjaśnień złożonych przez ww. podmioty wynika, że potrącenia dokonywane były w sposób prawidłowy. W kierowanych do ww. podmiotów wnioskach o udostępnienie danych osobowych ze zbioru danych osobowych, w punkcie 3 „Podstawa prawna do upoważniająca do pozyskania danych albo wskazania wiarygodnie uzasadnionej potrzeby posiadania danych w przypadku osób innych niż wymienione w art. 29 ust 1 ustawy o ochronie danych osobowych, podała tylko „Prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego”. Uzyskane w ten sposób dane miały być wykorzystane „w celu skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego”. Wobec powyższego, według GODO powołane przez Skarżącą podstawa oraz argumentacja nie są wystarczające, ażeby nakazać udostępnienia administratorom danych żądanych danych osobowych Pana Y.

Zaznaczyć jednocześnie należy, iż na Spółce A oraz Spółce S, jako pracodawcy ciąży obowiązek ochrony swoich pracowników, w tym szczególnie obowiązek ochrony ich wynagrodzenia za pracę. Reguluje to rozdział II ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (Dz. U, z 1998 r., Nr 21, poz. 94), zwanej dalej Kodeksem pracy. Pracodawca bowiem wypełniając obowiązek ochrony wynagrodzenia, między innymi obowiązany jest wypłacać wynagrodzenie do rąk pracownika. W przypadku gdyby pracownik uprzednio wyraził zgodę na piśmie, obowiązek wypłacania wynagrodzenia może być spełniony w inny sposób (art. 86 § 3 Kp). W kontekście powołanego przepisu w literaturze podkreśla się, że pracodawca nie może także bez zgody pracownika ujawnić wysokości jego wynagrodzenia (w: *Kodeks pracy. Komentarz*, red. Prof. W. Muszalski. C.H. Beck 2005, s. 222).

Reasumując, z analizy sprawy wynika, że Pani X, jako osoba ubiegająca się o uzyskanie danych osobowych Pana Y od administratorów w celu innym niż włączenie do zbioru, nie wykazała upoważnienia opartego na przepisie prawa, czego wymaga art. 29 ust. 1 ustawy. Przepis ten nie ma wszakże charakteru bezwzględnie obowiązującego, bowiem zgodnie z art. 29 ust 2 ustawy, jeżeli osoba wnioskująca o dane innej osoby w sposób wiarygodny uzasadni potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osoby, których dane dotyczą, wówczas administrator danych z zachowaniem wymogów art. 30 pkt. 4 może, lecz nie musi, udostępnić wskazane we wniosku dane. W rozpatrywanym przypadku znaczenie ma również przesłanka art. 30 pkt 4, według której administrator danych odmawia udostępnienia danych osobowych ze zbioru danych podmiotom i osobom innym niż wymienione w art. 29 ust. 1, jeżeli spowodowałoby to „istotne naruszenie dóbr osobistych

osób, których dane dotyczą, lub innych osób.” W związku z powyższym udostępnienie danych osobowych, jakimi w omawianym przypadku jest informacja o wynagrodzeniu Pana Y, mogłoby spowodować naruszenie jego dóbr osobistych. Stanowiło to podstawę odmowy udostępnienia danych przez administratorów danych, co w opinii GODO było uzasadnione.

Odnosząc się natomiast do zarzutu Skarżącej, dotyczącego braku respektowania przez ww. administratorów postanowienia Sądu nakazującego wypłatę wynagrodzenia za pracę lub innych należności przypadających jednemu z małżonków do rąk drugiego z małżonków (na podstawie art. 28 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy, Dz. U. Nr 9, poz. 56, zwanej dalej Kro), należy jednoznacznie zaznaczyć, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest właściwy do rozstrzygnięcia wątpliwości Skarżącej w tym zakresie. W tym celu Skarżąca powinna wystąpić ze stosowanym wnioskiem do sądu powszechnego.

Uwzględniając zatem zebrany w toku postępowania administracyjnego materiał dowodowy po analizie wyżej przytoczonych przepisów prawa, stwierdzić zatem, iż wniosek Skarżącej w przedmiocie udostępnienia jej informacji dotyczących wysokości wynagrodzenia pobieranego przez jej męża i dokonywanych potrąceń przez Spółkę A oraz Spółkę S nie spełnia przesłanek z art. 29 ust. 2 ustawy. Z tych też powodów, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie mógł uwzględnić wniosku Skarżącej i udostępnić jej przedmiotowych danych.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.